
Poselství krve

Nora Roberts

Fallon nešla spát, a jakmile si byla jistá, že Mallick odešel do své ložnice, vylezla oknem ven. Neměla v úmyslu lovit vlka – minulou noc po něm pátrala marně – potřebovala noční vzduch a les. Byla fyzicky unavená, ale pořád plná emocí. Duch jako by se vydal za vlastním cílem. Proklouzla stíny opadaných stromů, šuměním noci. V dálce zahlédla plápolající vatru. Klan skřítků hoduje a baví se. Možná tam jsou dívky jejího věku a mohla by si s nimi popovídat.

Odvrátila se od záře a držela se ve stínu. V těle jí pulzovala energie, neúnavně a naléhavě jako bubínky v táboře elfů. Na hry či dívčí tlachy neměla pomyšlení. Vnímala hudbu srdce, noci a země, vnímala duše předků vznášející se tam a zpět průsvitným závojem. Noční tvorové, lovci a oběti, se plížili a číhali ve stínu s ní, holé větve nad hlavou praskaly jako staré kosti. Nebála se. Bytostně potřebovala splynout s nocí, pátrat po něčem dosud neviditelném.

Přejela si rukou po hlavě – ještě se nevzpamatovala ze šoku po ostříhání. Vlasy má kratší než bráškové!

Stejně nepochopitelné nutkání jako ustříhnout si cop ji nyní hnalo k prozkoumávání lesa. Zamířila do ráje víl, ale tam ji to vlastně netáhlo. Bloumala dál, docela bez cíle, a snad i proto našla vlka.

Šelma se sněhobílou srstí stála mezi dvěma stromy a upírala ostražitě modré oči na vetřelce. Na krku se jí leskl zlatý límeček.

Fallon nemohla říct, že by vlk působil přátelsky, avšak na druhé straně pochybovala, že by ji Mallick poslal vystopovat zvíře, které by ji ublížilo. Navíc se ve vzduchu vznášely zvláštní, velmi silné vibrace – cítila je na kůži jako jemné mravenčení, podobně jako při rituálu. Asi proto se nebála.

„Zdravím tě, *Faole Bane*, buď požehnán. Jsem Fallon Swiftová, dcera Tu-athy de Dananna, učednice mága Mallicka. Hledám tě,“ řekla a přiblížila se o krok. Vlk vycenil zuby. „Dobrá, dobrá, už se ani nehnu.“ Strčila ruce do kapes. Nahmatala kousek dýňového chleba, co si vzala odpoledne a úplně na to zapoměla. Vytáhla ho a nabídla vlkovi. „Je moc dobrý, upekla jsem ho ráno. Máma sice umí lepší, ale dneska jsem chleba dělala poprvé úplně sama. Chceš?“

Vlk přesunul pozornost na chléb v její ruce, ale jen na zlomek vteřiny. V podstatě nespouštěl z Fallon oči.

Vzpomněla si, jak doma házeli štěňatům při výcviku psí suchary, které matka speciálně napekla. Hodila chléb vlkovi na dosah. Možná by mu taky mohla upéct nějaké psí dobroty.

Faol Ban nabízenou lahůdku pozorně prohlížel a očichával. Pak věnoval Fallon další chladný pohled a chňapl po chlebu.

„Chutná? Možná jsem tam měla dát trochu víc medu, ale i tak je dobrý. Mallick totiž není žádný kuchař, tak se snažím já.“

Vtom spíš vycítila, než zaslechla za zády pohyb. Bleskurychle tasila dýku a otočila se, aby šelmu chránila před možným lovcem. Za ní stál stín muže.

S dýkou v jedné ruce, silou soustředěnou v druhé se připravila na obranu. „Jestli se mu pokusíš ublížit, schytáš to jako první,“ varovala stín.

„Vlčímu bohu ani tobě nikdy neublížím.“ Silueta vystoupila ze stínu. Fallon se zachvěla ruka s dýkou, srdce cítila až v krku. „Znám tě,“ šeptla.

„A já znám tebe. Máš moje oči a matčiny rty. Podívejme, jak jsi vyrostla. Jsi silná, odvážná a krásná,“ řekl vlastní otec a kráčel k ní. Byl vyšší, než jak si ho představovala, a štíhlejší než na fotografii z přebalu knihy. Obličej mu rámovaly tmavé vlnité vlasy. Kolikrát si tu tvář prohlížela! „Nešla jsem spát. Není to sen,“ zamumlala.

„Ne, není,“ řekl Max. „Přivolala jsi mě.“

„Já –“

„Srdcem. Závoj je dnes díky tvé moci velmi jemný a průchodný. Přivedla sis mě.“

Fallon natáhla ruku a zvědavě, přesto opatrně se dotkla otcovy paže. Byla pevná. „Jsi z masa a kostí.“

„Ano, zhmotnil jsem se, ale jenom na chvíli. Dovolíš mi...“ Dotkl se rukou její tváře, usmál se a tvář se mu rozzářila štěstím. „Tak ty jsi má dcera.“

„Zemřel jsi kvůli mně.“

„Bylo mým právem a povinností chránit tě. Projdeme se, když se nám naskytla vzácná chvíle být spolu. Jsi šťastná a daří se ti dobře?“

„Já... Máma tě milovala.“

„Ano, vím. Má sladká Lana... I já jsem ji miloval, bohužel nebylo nám dopřáno dlouhého štěstí. Zažili jsme mnoho strachu a násilí, přesto jsme se dokázali těšit ze vzájemné blízkosti, smát se, žasnout i radovat se. Zamíloval jsem se do krásně čarodějky, která raději nakupovala střevisky, místo aby praktikovala magii. Sledoval jsem, jak se mění v silnou, nebojácnou, mocnou ženu. A ty jsi byla součástí změny, která nás udělala lepšími. Ale povídej, děvenko, o svém životě. Ledaco vidím, něco však ne. Na co nejraději vzpomínáš?“

Fallon pálily v očích slzy a srdce se jí svíralo pocitem viny. „Asi na to, jak jsem se učila jezdit na koni a mohla poprvé vyjet sama...“

„Co je?“ zpozorněl Max, protože slyšel, jak se Fallon láme hlas. Otočil dcerku tváří k sobě a spatřil její slzy. „Ne, ne, neplač. Myslíš, že ti závidím otce, který tě učil jezdit na koni? Nebo Laně manžela?“

„Nevím,“ pokrčila rozpačitě rameny.

„Jak bych tě mohl milovat a závidět ti člověka, který ti tolik dal? Jsem mu nesmírně vděčný.“

„Opravdu?“

„Jistě. A on by měl být vděčný mně, že jsme tě s mámou počali a on tě pomáhal přivést na svět. Láska je nekonečná, Fallon. A protože ti nemůžu zanechat víc, tohle si zapamatuj,“ pohládl ji po vlasech. „Láska nezná omezení. Matka ti dala mé jméno, Simon Swift své. Je tvým otcem, tak jako já.“

„Táta Simon říká, že jsi hrdina. Je šťastný, že poznal mámu. Hodně jí pomohl. Mám tři dost praštěné brášky. Škoda že je nepoznáš.“

Max se rozesmál a objal Fallon kolem ramen. „Na světě je spousta podivností, děvenko.“

„Četla jsem tvé knihy. Píšeš o neobvyklých věcech. Máma říkala, že než jsi umřel a ona uprchla z Nové naděje, měl jsi rozepsanou další. O čem byla?“

„O lásce. O magii, jejích temných a světlých stránkách. O boji, odvaze a příchodu Spasitelky.“

„Neumím vést lidi,“ povzdechla Fallon bezradně.

„Taky jsem to neuměl. Raději bych žil obyčejný život s tvou mámou. Po vypuknutí epidemie viru se touha po obyčejném životě proměnila v pouhou

chiméru. I tobě bych přál jednodušší život, Fallon, jenže svět vyžaduje víc. Věřím z celého srdce, že si povedeš velmi dobře.“

„Muž ve snu řekl, že se musím rozhodnout, tak jsem to udělala.“

„Který muž?“

„Nejsem si jistá... Mohl to být ten kluk... totiž v dospělosti.“

„Jaký kluk?“

„Duncan z Nové naděje. Zjevil se mi v jiném snu.“

„Duncan od Katie? Hmm...“ Maxe trochu zaskočilo, že dcera sní o chlupci.

„Zachránil lidi před Bojovníky za očistu – to jsou ti, co tě zabili.“

„Zabil mě můj bratr – využil svou temnou sílu. Moje vlastní krev... Tvoje krev.“ Max se odmlčel, pevně stiskl Fallon ruku a zadíval se jí do očí.

Cítila, jak se do ní vlévá otcova energie.

„Stejná krev,“ pokračoval, „přesto se Eric odvrátil od světla, lásky a pokrevní sounáležitosti. Nikdy mu nedůvěřuj a nepodceňuj ho, Fallon.“

„Máma si myslí, že je mrtvý – zabila ho, i tu ženu.“

„Allegru. Já jistotu nemám. Vidíš, ani mrtví nejsou vševědoucí. Pokud ovšem žije, využije veškerou temnou moc, aby tě zničil. Otrávil vlastní krev pekelným jedem. Dávej si na něho pozor. Všímej si hejna vran.“

„Rozumím,“ přikývla Fallon a v duchu dodala, že pokud Eric žije, vynasnaží se ho co nejdříve sprovdit ze světa. „Mallick mě začne učit zacházet s mečem,“ pochlubila se.

„Ach Bože...“

„Nedá se bojovat jen magií. I *Kouzelný král* přece měl meč,“ připomněla Fallon.

Max se zasmál. „Máš pravdu... A teď... pověz mi víc sobě a taky o bratrech.“

Přeložila Hana Černá